

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 59.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

amiserit, nec fraudem deprehenderit, his inquam omnibus verbis incisus, ad filium detrectantem ac metuentem dixit, in me sit, o fili, ista maledictio. Tantum ne fabulam a me structam labefactes: nec volucrem praedam amittas: nec huiusmodi thesaurum prodas. Cum igitur mulier, quae ne mulieris quidem fortitudinem animique magnitudinem habebat, diris deueneri non recusarit, ut alius benedictionem obtineret, quidam an tantus ac talis Apostolus non idem perpeti optasset, ut Iudaei ad fidem accederent, nec Deus contumeliosis verbis configi videretur, ut qui, cum aliis promississet, alios tamen ad tantum honoris gradum euexisset. Ac quidem certe non eò hæc dicebat, quod re vera pollicitatio excidisset (dixit enim, non quod promissio exciderit, ea nimirum, quae ad patres facta est:) nam in eorum posteris, qui fidem amplexi sunt, & in Ethnicis qui per Baptismum ad similitudinem Isaac accesserunt, euentum habuit. Idque etiam Apostolorum antesignanus Petrus his verbis confirmat:

Mt. 2. Hanc promissionem implevit Deus ipsorum filius, hoc est nobis, suscitatus Iesu. Quocirca, non tanquam promissio excidisset, his verbis usus est: verum ut effrenatum suum erga Christum amorem demonstraret. Ac si locum hunc Apostoli accuratè peruoluas, eum hoc confirmantè reperies.

Zosimo Presbytero. 59.

Audio te, ijs, qui optima cõsilia tibi subministrant, valere iussis, atque omnibus pudoris vinculis effractis, ad infame ac detestandum vitium praecipitem rapi. Ac velim quidem id minimè verum esse. Sin autem ita est, da operam, ut priusquam te huiusmodi temulentia prorsus oppresserit, ex ea emergas: ne alioqui, & hic probrium atque infamiã, & illic poenã subeas.

Palladio & Maroni. 60.

Multus sermo fuit, ac multorum fide di-

θη και ε̅ φαρσάσ̅ τὸν δόλο̅. παύτα πάντα σωτεμούσα, ἔφη τῷ παιδὶ ἀναδουιδράφω, δεδουκόπ, ἐπ' ἐμὲ ἢ κατὰ ἔξ σου τέκνον. μόνον μὴ ἀφ' αὐφείης τὸ χε̅ τα σκευαζέν̅ παρ' ἐμοῦ δ' ἔσ' ἡμῶν. μὴδ' ἀπολέσῃς ὄζύτατον ὃν το θήσαυμα, μὴδὲ ἄποδ' ὡς τὸν θησαυρόν. εἰ τοίνυν γυνή, ἢ μὴδὲ γυναικὸς ἔχουσα ἀνδρίαν μὴδὲ μεγαλοφυλίαν, εἰλετο κατὰ ἔξ ἦναι. ἵνα ἄλλος εὐλογηῇ. ὁ τοσούτος καὶ τηλικύτος Ἀπόστολος οὐκ ἐν ἡύδα το τοιοῦτον τι παθ' ἴν, ἴν' οἱ ἱε̅ δ' αὐοὶ πιστεύωσι καὶ μὴ δ' ἔξ ἡλασθημεῖσθαί ὁ θεός, ὡς ἄλλοις ἰδοῦ ἐπαγγελία λάμβνους, ἄλλ' ἔξ δε εἰς τοσαύτην ἀξίαν ἀναγαγόν. πὰ υ̅ μὴ οὐκ ταῦτα ἔλεγον, ἔχ' ὡς τῷ ὄντι τῆς ἐπαγγελίας διαπεσόσης. ἔφη γὰρ, οὐχ οἶοι δὲ ὅτι ἐκπέπληκει ὁ λόγος τῆ θεῖ, ὁ ὡς τὸς πατέρας διλοοπὶ γεγεννημένος. ἔξ βεβα γὰρ ἡ ἐπαγγελία ἐν τοῖς ἐξ αὐτῶν πιστεύωσι, καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις τῷ Ἰσαάκ ἀφ' τῆ βαπτίσματος ἐξ ἔξ ἴσαν περθεῖσι καὶ τῆτ' ἐγνῶται καὶ τῆτ' ἀποδ' ὡν κορυφαῖος Πέτρος. λέγων ταῦτις τῆ ἐπαγγελίαν ἐκπέπλη, ἀκεῖ ὁ θεός ἔξ τὸς τέκνοις αὐτῶν, μὴ ἀνοστήσας Ἰησοῦ. ἔ τοίνυν, ὡς ἀφ' πιστεύσης τῆς ἐπαγγελίας, τῆτ' ἔφη, ἀλλ' ἵνα δεῖξῃ τὸν ἀχάρεκτον ἑαυτὸ περὶ τῆ χειρὸν πθεῖ. καὶ εἰ ἀκερβῶς διέλθοις τὸ χε̅ εἶον τὸ ἀποδ' ἰκόν, τῆτ' οὐκ αὐτὸν κα- αὐτῆ τα σκευαζόντα φαρσάσ̅.

Zosimo Presbytero. 59.

Πωδάνομα ὡς ἔρῳθαι φράσας τοῖς τὰ χε̅ λῆσα συμβεβληῖσι, καὶ πάντα τὸς τῆς αἰδοῦς ἀφ' ἠρήξας διασμῶν οἰχη φερόμενος ὅτι τῆ δυσκλία καὶ δυσονομῶν κακίαν. βελοῖμην μὴ οὐκ μὴ εἶμαι ταῦτα ἀληθῆ. εἰ δ' ἔβη, ἀνέδασον ὡρὶν σφῶδρα ἕπῃ τῆς τοιαύτης καταγωγῆς ἰδῆναι μέγισ ἀνεγκλείν, ἵνα μὴ χε̅ ν' αὐθα αἰχμαῖνι ἔξ ἔσο κακῆσθε δικὴν ὑφ' ἔξεις.

Palladio & Maroni. 60.

Polus sermo fuit, et multorum fide di-